

Çitanın Yavaş Öğleden Sonrası

Ebru Mina TOMURCUK

Çitanın Yavaş Öğleden Sonrası

Ebru Mina TOMURCUK

Parlak ve esintili bir sabah, bir çita altın rengi savanada koşuyordu. Uzun ince bacakları uzanıyor, küçük düz siyah beneklerle kaplı altın tüyleri güneşte parlıyordu. Hızlı koşmayı ve kısa kulaklarında rüzgârı hissetmeyi çok severdi. Ama bir süre sonra biraz huzursuzlandı. Şimdi ne yapabiliirdi?

Çita gölgeli bir ağacın yanında yavaşlayıp durdu. Sıcak kehribar rengi gözleri çimenlerin üzerinde küçük, yuvarlak bir şey fark etti. Bu, akşam yemeği tabağı büyüklüğünde, koyu altıgen plakalarla desenli kahverengi kubbeli kabuğu olan bir kaplumbağaydı. Kaplumbağa minik yuvarlak tel gözlükler ve yumuşak mavi örgü bir atkı takıyordu. Çok sakin ve çok yaşlı görünüyordu.

"Merhaba," dedi çita, ince siyah gözyaşı çizgilerini seğirterek. "Ben hızlıyım, ama yavaş bir öğleden sonrayla ne yapacağımı bilmiyorum." Kaplumbağa nazık, kırışık bir gülümsemeyle gülümsedi. "Ben yavaşım," dedi, "ve ne yapacağımı tam olarak biliyorum. Öğrenmek ister misin?" Çita meraklandı. Başını salladı ve oturdu, ama kuyruğu hâlâ sallanıyordu.

"Önce," dedi kaplumbağa, "yumuşak çimenlere uzanıp gökyüzüne bakarız." Çita kendini yere bıraktı, ama bacakları seğirmeye devam ediyordu. "Kıpır kıpır hissediyorum," dedi. "Sorun değil," dedi kaplumbağa. "Sadece bulutları izle. Onlar da benim gibi kabarık ve yavaş." Çita hareketsiz kalmaya çalıştı, ama zordu.

Kaplumbağa kısa bacağıyla gökyüzünü işaret etti. "Şu buluta bak. Şapka takan dev bir patatese benziyor." Çita kıkırdadı. "Gerçekten benziyor!" Başka bir buluta baktı. "Şu da koşan bir tavşana benziyor." "Ya da zıplayan bir kurbağaya," dedi kaplumbağa. "Bir keresinde bir kurbağa aya zıplamaya çalışmış ve bir buluta takılıp kalmış. Eve dönmek için bir kuşun onu götürmesini beklemek zorunda kalmış."

Çita o kadar çok güldü ki kırmızı boyun kurdelesini zıpladı. "Bir hikâye daha anlat!" dedi. Kaplumbağa gözlüklerinin ardından gözlerini kıstı. "Şu uzun bulutu görüyor musun? Uçurtma yutmuş bir yılanı benziyor. Kıvrandı da kıvrandı, ama uçurtmanın ipi dişlerine takılmış. O da sadece ortalıkta süzülüp uçurtma kuyruğunu gösteriş yapmış." Çita bunu hayal etti ve yine güldü.

Çitanın bacakları seğirmeyi bıraktı. Hareketsiz yattı ve bulutların süzülüşünü izledi. "Bu güzel," dedi yumuşak bir sesle. "Genelde her yere koşarım. Bulutların kaç şekil yapabildiğini hiç fark etmemiştim." Kaplumbağa başını salladı. "Bulutlar hikâyeler gibidir. Sadece hareketsiz ve sabırlı olmalısın, sana harika bir şey gösterecekler."

Yukarıda büyük, kabarık bir bulut süzüldü. "Şu bir çitaya benziyor," dedi kaplumbağa. "Benekleri görüyor musun?" Çita dikkatle baktı. "Gerçekten benziyor! Ve bir bulut ceylanının peşinden koşuyor." "Belki bir bulut partisine koşuyordur," dedi kaplumbağa. "Bulut pastası ve bulut limonatasıyla." Çita gülümsedi. "Bir bulut partisine gitmek isterdim."

Öğleden sonra sessizleşti. Hafif bir esinti çimenleri hışırdattı. Çita bedeninin gevşediğini hissetti, uzun bacaklarından küçük yuvarlak başına kadar. "Sanırım anlıyorum," dedi. "Dinlenmek sadece durmak değil. Hayal gücünle yavaş bir maceraya çıkmak gibi." Kaplumbağanın koyu gözleri uykulu kapaklarının ardında parladı. "Kesinlikle," dedi.

Kaplumbağa daha çok komik hikâye anlattı. Bir bulut tütü giymiş dans eden bir su aygırına benziyordu. Bir başkası taç takan bir kaplumbağaya. "Bu sensin!" dedi çita. Kaplumbağa kıkırdadı. "Bana bulutların kraliçesi derler." Şekillerin değişip yeni şekillere dönüşmesini izlediler. Çita kıpır kıpır hissetmeyi tamamen unuttu.

Güneş alçalmaya başladı, gökyüzünü yumuşak pembe ve altın rengine boyadı. Çita uzun zamandır hareketsiz olduğunu fark etti. "Dinlenmenin bu kadar eğlenceli olabileceğini bilmiyordum," dedi. "Hep hareket etmem gerektiğini sanırdım." Kaplumbağa mavi atkısını düzeltti. "En hızlı koşucunun bile ara sıra yavaş bir öğleden sonraya ihtiyacı vardır."

"Yarın yine gelir misin?" diye sordu çita. "Çok isterim," dedi kaplumbağa. "Daha çok bulut izleyip daha çok hikâye uydurabiliriz." Çitanın kehribar rengi gözleri parladı. "Burada olacağım. Ve hareketsiz kalmaya çalışacağım." Kaplumbağaya nazikçe burnunu sürttü. "Bana nasıl dinlenileceğini gösterdiğin için teşekkür ederim."

Çita eve doğru tırıs giderken sakin ve mutlu hissetti. Kırmızı kurdelesini dalgalanıyordu, ama kalbi huzurluydu. Yeni bir arkadaş edinmiş ve önemli bir şey öğrenmişti. Dinlenmek sıkıcı değildir. Bedenin hareketsiz kalırken hayal gücünün uçmasına izin vermenin bir yoludur. Bir sonraki yavaş öğleden sonrayı sabırsızlıkla bekliyordu.

Ertesi gün çita gölgeli ağaca geldi ve kaplumbağanın onu beklediğini gördü. Çimenlere uzandılar ve yine bulutları izlediler. Çita, sırtında bir kaplumbağa taşıyan koşan bir çitaya benzeyen bir bulutu işaret etti. "Bu biziz!" dedi. "Yavaş bir maceraya çıkıyoruz." Kaplumbağa gülümsedi. "En güzel türü."

O günden sonra çita hızlı koşularını sessiz dinlenmelerle dengelemeyi öğrendi. Arkadaşlığın sessizlikte büyüyebileceğini ve yukarı bakarsan hikâyelerin her yerde olduğunu keşfetti. Kaplumbağa ona dinlenmenin değerli olduğunu öğretti. Çita da kaplumbağaya yavaş bir öğleden sonranın bile kahkahalarla dolu olabileceğini öğretti.

Yani bir gün çimenlerin üzerinde yatan, gökyüzüne bakan bir çita ve bir kaplumbağa görürsen, bil ki bulutları izliyor ve hikâyeler anlatıyorlar. Birlikte huzurlu bir gün geçiriyorlar ve çok mutlular. Çünkü bazen en güzel maceralar, bir arkadaşla paylaşılan yavaş olanlardır.